

Розділ 27

– Шановні туристи, праворуч ви бачите дорогу, що веде до нашого родинного гнізда, яке у народі називається просто дачею.

Вони виїхали дуже рано, ледь минула шоста година, і зараз Саша, щоб не заснути за кермом, розважалася проведенням імпровізованої екскурсії. Марк, також сонний, як міг, намагався підтримувати розмову, але очі вперто закривалися.

– Нічого, – підбадьорювала Саша, – покататися на світанку – це саме воно. А скоро приїдемо в Кам'янець-Подільський, там така краса – зразу прокинешся.

Вона розповідала про замок, збудований на півострові, окресленому закрутом річки, і про стрімкі стіни кам'яного каньйону навколо. Цікава розповідь, міцна кава з термоса і навколишні краєвиди таки зробили свою справу: в'їжджаючи до Кам'янця, вони вже були бадьорими і свіжими.

Задзвонив Сашин телефон. Марк механічно глянув на годинник: ще не було восьмої години ранку.

– Ну? – Саша включила гучний зв'язок, щоб не тримати слухавку в руках – на в'їзді до міста доводилося трохи маневрувати.

– Сашульчику... – чоловічий голос у динаміку звучав благально. – Ти вже вибачай... Не розбудив?

– Добре, хоч запитав. – Саша голосно хмикнула. – Ну, що там в тебе знову?

– Та стара пісня. Мережа знов полетіла.

– Ну? І до чого тут я? У вас що, системного адміністратора нарешті звільнили?

– Та ні. – невидимий абонент, здавалось, мало не плаче. – Ну, але ж ти знаєш: ще коли все в порядку – він там типу щось робить, а як проблеми...

– Знаєш що? А візьміть мене до себе на пів ставки. Ким хочете, хоч двірником. – Видно було, що Саша починає сердитися. – Я хоч буду тоді знати, що це моя робота.

– Ну сонечко... Ну дуже тебе прошу... В нас тут термінова робота, а все стоїть, компи позависали, просто завал.

– А нічого, що я їду з весілля? І що зараз восьма година ранку?

– Ну ти ж не кинеш старого друга? Сашульчику, ми тут горимо синім полум'ям...

– Ой і гад же ти! – Саша нарешті посміхнулася. – Ну добре, за дві години я в тебе.

– А за півтори? – благально протягнув чоловік.

– Слухай, не наглій! І запам'ятай: останній раз. Ну як, на цілі Чернівці нема нормального сисадміна, конче мене кожен раз шарпати?

– Добре, добре, сонечко, як скажеш, – поспіхом погоджувався чоловік.

Саша виключила телефон.

– І от так завжди, – посміхнулася вона Маркові. – Ніякого тобі особистого життя. Як бачиш, екскурсія відмінюється, мушу їхати. Шкода його, заразу. Так що ти вже вибачай – летимо з вітерцем до Чернівців, а там я тебе висаджу і жену рятувати ближніх. До речі, де тобі краще вийти? Чи ти не орієнтуєшся в місті?

– Та ні, я був у Чернівцях. – Маркові було шкода і того, що замки доводиться минати, і що Саша мусить бігти на роботу. – Років десять тому я був у Чернівцях, волонтером від однієї міжнародної організації. Ми тут тижнів три пробули, так що місто я трохи знаю.

– Ну, от і чудово! Та й взагалі – ти ж мандрівник, не пропадеш. – Саша засміялася.

– Знаєш, з тобою дуже цікаво. Шкода, що в тебе справи, – Марк говорив цілком щиро.

– Ну, то зустрінемося в нетрях інтернету, – вона тицьнула йому візитку. – Я там практично живу, назовні, як ото зраз, рідко вилажу. Так що ще почуємося!

Вони їхали швидко, проминули Хотин, і за якийсь час авто вїхало до Чернівців. Саша висадила Марка поближче до центру, і він побрів вуличками, згадуючи дорогою міську топографію.

Чернівці були одним із тих міст, приїжджаючи до яких, Марк перемикав свій фотоапарат у режим «сепія», а серце – в режим відкритості і споглядання. Він любив це місто – мішанину часів, народів і стилів, любив за затишок і якусь стриману шляхетність.

Багато що змінилось за десять років, відколи Марк був тут, але в цілому атмосфера міста залишалася незмінною. Він знайшов своє улюблене кафе – там працював той же офіціант, що й тоді, тільки вуса у нього вже геть посивіли. Він також впізнав Марка, щиро потис йому руку, як давньому другові.

Поснідавши, Марк вийшов на вулицю. День був сонячний, здається, вночі пройшов дощ, бо все навколо виглядало якимсь ніби вимитим, святковим. Перехожі, яких було ще небагато, здебільшого прогулювалися повільно, як і Марк, насолоджуючись красою дня.

Назустріч йому по тротуару йшла дівчина і посміхалася якимсь своїм думкам. Марк дивився просто їй в обличчя і не вірив своїм очам. Пасма вогненно-рудого волосся, сонячні зайчики... За два кроки до нього дівчина раптом ніби виринула зі своїх мрій і втупилася в Марка здивованими зеленими очима.

– Ксеня, – здивовано видихнув Марк.